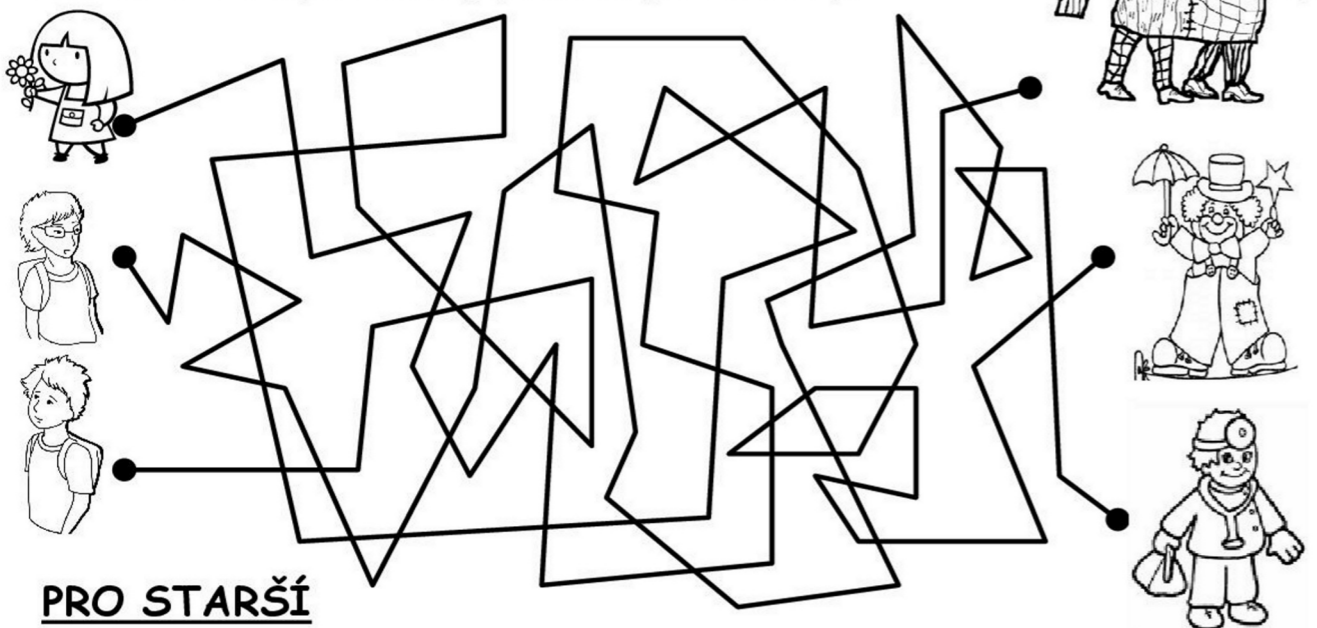

BYSTRÉ HLAVY

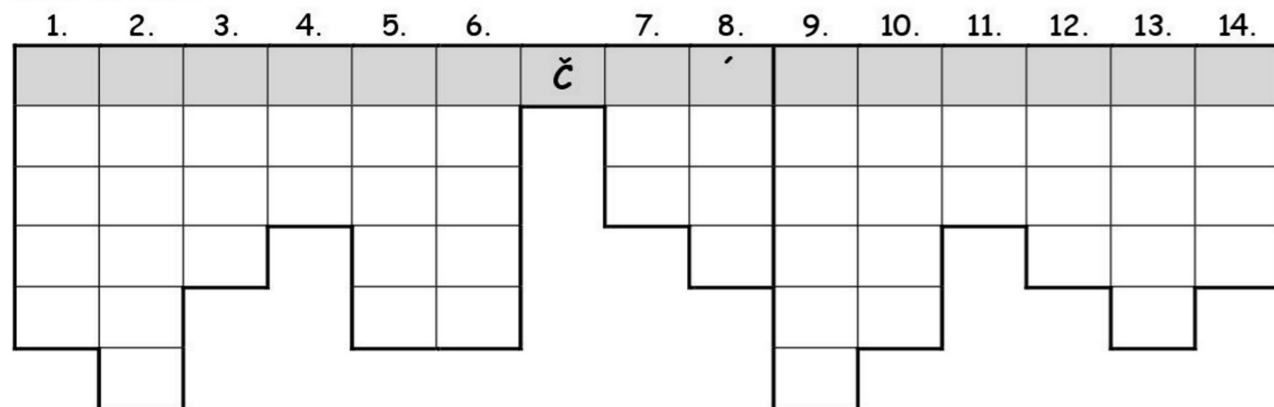
PRO NEJMENŠÍ

MASOPUST. Najdi dětem jejich masopustní masky.

PRO STARŠÍ

KŘÍŽOVKA.

1. apoštol národů, původním jménem Šavel;
2. učedník, bratr Šimona Petra;
3. apoštol, který 3x zapřel Ježíše;
4. první žena;
5. evangelista;
6. královna, manželka perského vladaře (Est 1,1-10,3);
7. muž, který postavil archu;
8. Abrahámův syn;
9. stařec, který byl přítomen v chrámě při obětování Ježíška;
10. nevěřící apoštol;
11. hlavní město Itálie;
12. Izákův syn;
13. chlapec, který přemohl Goliáše;
14. první muž.

Klára Špunt Zelinková

6

Tomášek

ZPRAVODAJ FARNOSTI
PŘI KOSTELE sv. TOMÁŠE V BRNĚ

Motto:

*Život je příliš krátký na to, abychom četli jen dobré knihy.
Musíme si najít ty nejlepší,
tedy především ty, z nichž čerpáme Boží moudrost.*

Tomáš Špidlík

Úvodní slovo

Březen býval měsícem knihy, a pro mnohé z nás jím stále ještě je. I když původně měla tato iniciativa sloužit k propagaci komunistické ideologie, může být užitečná i dnes, protože knihy jsou pro nás důležité stále.

Pamatuji si živě radu jednoho kněze, který říkal, že je třeba přečíst aspoň jednu knihu ročně. Připadlo mi to velmi málo, od dětství jsem totiž byl zvyklý číst mnohem více. Později jsem ale pochopil, že pro mnoho lidí je jedna kniha ročně moudré minimum.

O to víc pak ovšem platí slova otce Špidlíka, která jsem zvolil jako motto tohoto čísla. Možná to pro někoho bude dobrá inspirace pro nastávající postní dobu, to bych byl rád. Podle statistiky na tom prý náš národ není čtenářsky úplně nejhůř ...

Nicméně, i když to nebude kniha, doporučuji každému udělat si na postní dobu konkrétní, splnitelné předsevzetí. Postní doba je krásná, těším se, že ji jako takovou prožijeme, nejen při bohoslužbách.

Nakonec ještě jedno slovo otce Špidlíka: Kolik času člověk ztratí každý den zbytečně? - Ztrácíme sami sebe, ne čas.

Váš farář Jan Mráz

Slovo otce biskupa Vojtěcha

o povolání ke kněžství

Milé sestry a bratři, jako každoročně se blíží doba rozhodování nejen pro ty, kteří končí studium na střední škole. Blíží se doba podávání přihlášek ke studiu bohosloví.

Kněžství není zaměstnání. Je to odpověď na Boží pozvání ke službě. Jako váš biskup vás prosím, abyste pomáhali podporovat povolání ke kněžství i k různým formám zasvěceného života, prosím zvláště o modlitbu a příklad živé víry.

Vás, mladí muži, kteří se cítíte povolání ke kněžství, jste svobodní a máte nebo budete mít maturitní zkoušku, bych rád informoval, že přihlášky ke studiu bohosloví pro školní rok 2014/2015 je možné podat

na brněnské biskupství poštou nebo osobně do 31. března 2014. Každý den se za vás a za vaše zodpovědné rozhodování modlím.

Váš biskup Vojtěch

Postní doba

• **Ve středu 5. března 2014** začíná doba postní. Popeleční středa a Velký pátek jsou dny přísného postu. Postní řád předepisuje střídmost v pokrmu (najíst se jen jednou dosyta) a úplné zdržení se masa.

• **Ve středy a pátky** postní doby budou vždy v 17 hodin pobožnosti křížové cesty, ve středu zejména pro děti, podobně jako následující mše svatá.

• **Postní dobu** pro věřící v roce 2014 opět obohatí možnost návratu k starobylé postní tradici – almužně. Peníze za požitky, které si lidé během postu odřekli, mohou vložit do tzv. postniček. Tyto prostředky poté místní farnost prostřednictvím Charity použije na pomoc potřebným.

• **Podobně jako v minulých letech** se lze k této akci přidat tak, že do malé papírové schránky (budou k dispozici v sakristii) vložíme obnos přibližně ve výši ceny požitku, který jsme si odřekli. Tato akce bude zahájena na Popeleční středu, a potrvá až dokonce postního období (19. dubna 2014).

kteřá si nedávno koupila za 50 Kč zajímavou sukni s netradičním vzorem v barvách světle zelené a fialkové. Teď k ní shání (v obdobné cenové relaci) svetřík nebo tričko přesně v jedné z těch dvou barev. V second handu je jen ona a ještě jedno děvče zhruba stejného věku. Eliška tentokrát úspěšná nebyla, i když času měla dost a pátrala důkladně.

Mezitím si to druhé děvče zakoupilo asi tři věci a prodavačka se mile usmívala: Děkujeme za návštěvu, pěkný den a přijďte zas. Eliška se při svém: „Na shledanou, dneska bohužel nic,“ na prodavačku taky pěkně usmála, ale odpovědí jí bylo jen mrzuté zabručení. Eliška vyšla ven, udělala čtyři kroky a měla chuť se vrátit a ironicky se zeptat: „Vy zdravíte jen ty, co si něco koupí?“ Už už se vracela, když si vzpomněla na Katku. Často si spolu povídaly, ani ne tak o víře, Katka chodila do kostela, Eliška k tomu vedena nebyla. V rozhovorech spíš probíraly život jako takový, jak ho správně prožít, aby to za něco stálo, mluvily o poctivosti a čestnosti, o pomoci druhým a s tím spojené všímavosti. Byly to rozhovory zdánlivě o ničem a přece přinášely užitek.

Druhý den ještě před zvoněním se Eliška hrne ke své kamarádce,

všechno jí vypráví a chlubí se: „Dokonce jsem se za ni pomodlila, jak to děláš ty, aby jestli má blběj den, tak aby jí něco udělalo radost a všechno nakonec dobře dopadlo. No, ale nemyslím si, že by to nějak pomohlo.“ Katka honem schová pobavený úsměv a ptá se: „A tobě to aspoň trošku pomohlo?“ „Ani nevím, ale kdybych se vrátila, tak jsme se možná pohádaly do krve a já bych měla taky zkažený den a takhle mě to naštvání docela brzo přešlo.“

Zvoní. Holky se ještě stačí domluvit, kam se tentokrát vydají na lov (nikoli tygrů, ale vhodného svetříku či trika) a Katka při neoblíbené hodině matematiky děkuje za Elišku. Často spolu probíraly, kdy stojí za to odpovědět, kdy je to dokonce moc důležité říct svůj názor. A naopak, že někdy jde o hloupost a v tom případě je velmi dobré najít pro toho druhého pochopení a omluvu, i když nás třeba pěkně vytočil. A zdá se, že tohle Eliška právě dokázala. Klobouk dolů!

Postarší matykář vidí na dívčí tváři lehký úsměv a přičítá to svému pedagogickému umu. Dobře, že nepoložil nějakou zcela nevhodnou otázku týkající se integrálů!

Marie Sojka Veselá

(1125 m n.m., nejvyšší hora Rychlebských hor, trojmezí Polska, Moravy a Slezska) do tzv. Lesního baru na jihovýchodním úbočí této hory. Je to unikátní zařízení. V polootevřeném lesním srubu se můžete samoobslužně občerstvit nápoji, sladkostmi a máte-li štěstí jako my, tedy je-li přítomna obsluha, můžete si dát uzené či na ohni opékané klobásy, špekáčky či svařené víno s jahodou, prohlédnout či zakoupit pohlednice, kalendář nebo tričko – vše s Lesním barem. Systému platby do kasičky, dokonce možnosti si rozměnit v další otevřené kasičce zatím za dobu téměř sedmileté existence nikdo nějak výrazně nezneužil – skutečnost v českých zemích vcelku ojedinělá.

Závěrem snad lze konstatovat, že Petříkov ani tentokrát nezklamal a to i přes poněkud nešťastný způsob této zimy. Bylo tedy si navzájem a hlavně našemu Pánu za co děkovat a již teď se těšíme na příští rok.

Igor Kyselka

Jelení farma

Jarní prázdniny jsme prožili s ostatními rodinami v Petříkově. Výborně jsme si tam zalyžovali a zaběžkovali. Ve středu jsme měli odpočinkový den, a tak jsme jeli na

jelení farmu, která je za Jeseníkem. Pan majitel pro nás přijel s traktorem. Nasedli jsme na valník a posadili jsme se na lavičky. Jeli jsme na valníku, který táhl traktor. Jeli jsme 5 minut kolem koní.

Foto Fiala

Pak jsme vjeli do ohrady s jeleny. Měli jsme s sebou housky a jeleni nám je žrali z ruky. Viděli jsme jelena šestnáctáka. Pak jsme ještě objeli celou farmu a jeli jsme zpátky. Bylo to super.

Peška Fialová, 9 let

POVÍDKA

Kde se „náctiletá“ slečna neoplývající hmotnými statky oblékne s vybranou elegancí? No, samozřejmě – v sekáči. Tam právě zamířila Eliška,

Z farní charity

Vážení přátelé!

I když právě prožíváme liturgické mezidobí, postní doba je již v dohlednu. Ohlédněme se ještě za dobou vánoční. Kolik radosti bylo možné prožít při mši svaté odpoledne na Štědrý den! Kostel plný mladých rodin, spousta dětí dobře vedených, radost a zase radost. Ale: Tříkrálové sbírky za farnost svatého Tomáše se zúčastnily pouze tři skupinky. Nebylo by možné z tolika farníků utvořit podstatně více skupin koledníků? Přemýšleme o tom.

Tříkrálová sbírka

Charitě jsem předali jako výtěžek Tříkrálové sbírky 47 136 Kč z toho bylo 38 050 Kč vybráno prostřednictvím charitní pokladničky. Všem dárcům ještě jednou děkujeme.

Další čísla týkající se Tříkrálové sbírky:

- * V Oblastní charitě Brno se pro Tříkrálovou sbírku vybralo celkem 1 676 488 Kč
- * V Brněnské diecézi se vybralo 19 333 563 Kč.

V naši charitní vývěsce jsou podrobně rozepsány částky od jednotlivých farností (obcí) v rámci OCH Brno.

Situace na Ukrajině

V posledních dnech se vyhroutil situace na Ukrajině. Dochází tam k obětem na životech a eskalaci násilí. Česká katolická charita vyhlásila sbírku na pomoc obětem násilí. Číslo účtu je **55660022/0800, variabilní symbol 104**. Variabilní symbol je potřeba uvést, specifikuje se tím účel daru (tedy Ukrajina). Díky za každou pomoc.

Pokusme se vnitřně ztišit, abychom mohli připraveni vstoupit do postní doby. Popeleční středa letos připadá na 5. března.

Dobrovolníci farní charity

Den s blahoslavenou Chiarou Luce Badano

V prostorách Biskupského gymnázia v Brně se uskuteční Den s blahoslavenou Chiarou Luce Badano. Tato italská dívka zemřela v roce 1990 jako velmi mladá (19 let) na rakovinu. Již v roce 2010 byla blahorečená papežem Benediktem XVI. a její život byl dán za příklad mladým lidem dnešní doby. Rodiče Chiary Luce Badano měli osobní svědectví o své dceři na Celostátním setkání mládeže ve Žďáru nad Sázavou v roce 2012.

Bližší představení této mladé blahoslavené a stylu jejího života

inicioval olomoucký arcibiskup Jan Graubner a připravují ho mladí z Hnutí fokoláre. Na účastníky čeká pestrý program, který se bude skládat z osobních svědectví, filmových ukázek, workshopů nebo diskuzních skupinek, jež blíže představí způsob života, kterým Chiara Luce dosáhla spojení s Bohem.

Setkání se uskuteční **v sobotu 15. března 2014 v 9:30** a zváni jsou všichni mladí od 14 let. Více informací naleznete na plakátku nebo na webových stránkách **chiaraluce.naplno.net**.

Tereza Petrášová

Kurzy Alfa

Kurzy Alfa začnou v kostele u jezuitů 13. března 2014. Kurzy jsou určené pro lidi hledající cestu k Bohu, lidi zvědavé na křesťany. Lidi, kteří by rádi zjistili v čem spočívá vztah s Bohem. Pokud o někom takovém ve svém okolí víte, pozvěte ho na kurz Alfa a případně ho můžete i doprovodit. Informace naleznete na adrese <http://brno.alfakurzy.cz> nebo na telefonu 776 595 240.

„Evangelium jako radostná zvěst dává na prvním místě charakter církvi, která není uzavřena do sebe, ale v otevřenosti všemu, co jí Pán do cesty posílá, vychází

ze sebe, očišťuje se a obnovuje. Je mi milejší církev otlučená, zraněná a špinavá proto, že vyšla do ulic, než církev, která je nemocná svou uzavřeností a pohodlností.“

*Papež František
Evangelii gaudium – Radost evangelia*

Kdo by se cítil být slovy papeže Františka osloven, může zkusit na tuto výzvu odpovědět formou pomoci s organizací kurzů Alfa. Potřebujeme lidi ochotné pomoci v kuchyni, ochotné se modlit nebo povídat si s hledajícími. Přihlásit se můžete na mail keprnik@gmail.com nebo telefon 732 718 528.

Keprník

Slovo nemocným

*Hospodinu svěř svůj osud,
v něho důvěřuj, on sám bude jednat*

Ž 37,5

Každý člověk se někdy dostává do situace, která je pro něj těžká a se kterou se obtížně vyrovnává. V takové situaci, kdy na její řešení člověk nestačí se svými silami, je pro něj dobré setkat se s člověkem, který je vyrovnaný, klidný a ze kterého tyto vlastnosti vyzařují. Tento člověk nemusí mluvit o problému, nemusí navrhnout řešení, ale svým přístupem k tomu, co vidí nebo o čem slyší, ovlivňuje lidi

odpoví většina. Hitem letošního roku byly již minulý pobyt objevené tzv. Asociace, kdy vždy osoby na jedné straně stolu hádají slovo, které si vymysleli lidé na protější straně stolu. Ti svým protějškům mohou napovídat jednoslovně tak, že hádané slovo musí přiblížit, aniž použijí slovního základu hledaného výrazu či doslovného překladu do cizího jazyka. Lze ovšem také napovědět pantomimou nebo zvukem. Nejvíc potíží způsobilo slovo rozeta pro svou mnohovýznamovost. No schválně – na kolik různých významů byste přišli – my jsme jich objevili nakonec čtyři.

Letošní rok vstoupila do průběhu večerů olympiáda v Soči, přesněji řečeno – boj našich hokejistů o medaile, který jsme s několika dalšími místními fanoušky sledovali v restauraci chaty Kaste naproti. Vzhledem ke známým výsledkům jsme svým fanděním zařídili postup našim chlapcům úterním vítězstvím nad Slovenskem, bohužel však naše fandění nestačilo na postup proti USA, takže jsme ve středu zase dofandili. Večery bývají zakončeny společnou modlitbou. Závisí na tom v kolik se končí a jak náročnou modlitbu přítomní zvládnou, ale struktura bývá velmi různá – od prosté modlitby Páně, přes tzv. židovskou školu, kdy každý předkládá Pánu nahlas to své, aniž se nechá rušit ostatními až

po delší dobu věnovanou chválám i prosbám.

Zbývá snad ještě připojit, co jsme zažili mimo večery. Zajímavým zpestřením lyžařského programu se stal výlet na jelení farmu u Dětrichova (součást města Jeseník). Majitel asi 14 ha, na nichž chová ke stovce jelenů a laní, nabízí návštěvníkům svérázné safari. Za traktorem je připojen valník vybavený sedačkami pro asi 25 lidí, kterým jsou rozdány tvrdší housky. Jakmile valník vjede do prostoru farmy, připadáte si jako Smolíček Pacholíček, neb nad Vámi drží ochranu ne jeden, ale desítky paroháčů. Spíš ale se snaží – zejména od nadšených dětí získat co nejvíce krmiva. Na rozdíl od pohádky se však už jeleni nic dalšího nenaučí. Zajímavé je, že ač šlo o jeden druh – jelen evropský – vyskytovaly se mezi nimi různé barevné formy – od zcela tmavých až po úplně blondáky. Zajímavé také je, že stáří jelena se nepozná ani tak dle paroží, které mu už zhruba od 8 let věku přirůstá každoročně stále menší. Stáří jelena se, podobně jako u lva, pozná podle mohutnosti hřívky na krku, která mohutní údajně až do 15 let. Tolika let je jelen schopen se dožít, minou-li jej střeely trofejechtivých myslivců.

Dalším vhodným využitím jednoho z krásných dnů byl pěší výlet většiny z nás přes vrchol hory Smrk

kdy na sjezdovku vidíme z okna a lyže nasadíme pár metrů od chaty v souvislosti se vždy spolehlivými a rozmanitými trasami na běžky a rodinnou atmosférou místa, kde nejsou žádné velké hotely ani hluk aut (koncové neprůjezdné údolí) či večerních diskoték jsme prostě zatím nikde nenalezli. Takže sem jezdíme bezmála už sedm let, někteří ještě déle.

Kromě toho, že se těšíme na lyžování, na sebe navzájem a na nové zážitky, má jarněprázdninový petříkovský týden svoje rituály v podobě společně strávených večerů, které mají lehce odlišný průběh. Večery mají svou podstatu v druhu a způsobu konzumace (po poctivém celodenním sportování jsme dosti vyhládlí), ale také v náplni duchovně intelektuální (jsme přece tomáškovští farníci).

Na prvním místě bych jmenoval večer toustový. To si většina z nás z domu doveze toustovače a suroviny potřebné k jejich výrobě, které se donesou do společenské místnosti – jídelny, kde vznikne velmi produktivní společná výrobní toustová dílna, na níž se podílejí všechny věkové kategorie. Na některých toustovačích vznikají tousty velmi ostré, na jiných méně ostré, případně se kombinují některé chutě velmi speciální (např. sladké). Chuť a fantazie roste s v závislosti na

počtu a vynalézavosti výrobců a také na charakteru podávaných nápojů. Tentokrát se degustovala vynikající italská a moravská červená vína.

Druhým tradičním večerem, který letos ovšem díky olympijským hokejovým zápasům proběhl jen za účasti menších dětí a části jejich rodičů, je večer pohárový konaný tradičně v místní dobré cukrárně U Šebečků, kde si každý dá některý z místních zmrzlinových pohárů. Nejoblíbenější bývají ty, které jsou hojně posypány borůvkami z místních lesů.

Je-li řeč o borůvkách, patří k dalším každoročním, tentokrát nevečerním rituálům konzumace zdejších výborných kynutých borůvkových knedlíků s máslem a s tvarohem. Dělal je nejlépe na hřebenové chatě Paprsek ve výšce asi 1000 m n. m. přibližně 5 km od Petříkova. Tu chuť dělá do jisté míry ta odměna za vynaloženou energii vloženou do převýšení okolo 300 m a do pěší chůze nebo jízdy na běžkách, nežli se tam dojde.

Velmi oblíbeným večerem bývá večer her. Ten byl letos pro velký úspěch asi třikrát reprízován. Každý rok jsou v kurzu hry poněkud jiné, i když jsou některé stálice. Tou je např. hra na empatii, kdy na různé otázky (např. kde a kdy si dáte v Petříkově sraz) máte za úkol odpovědět tak, jak si myslíte, že

kolem sebe a naplňuje je klidem a optimismem. I když se situace nezmění a to, co je těžké, zůstává těžké i dál, co bolí, bolí stále, změní se vztah trpícího člověka k problému v jeho nitru a člověk se dívá na situace jiným pohledem. Nevidí jen to, co je pro něj těžké, ale vidí i kladné stránky svého utrpení. Pochopí, že celá situace má smysl, který v té chvíli ještě nechápe, ale který mu bude jasný za nějakou dobu.

Často si v takové situaci uvědomí, že není jediný, kdo má trápení, ale že existuje mnoho lidí, kteří snášejí mnohem větší trápení a nestěžují si. Také pozná, že lidem, kteří jsou kolem něj, na něm záleží a že se může na ně spoléhat. Často je to cesta k poznání Boží dobroty a vztahu Boha k člověku. Toto poznání může silně ovlivnit průběh dalšího života člověka. Může ho naučit chápat bolesti a trápení druhých lidí a vést ho k účinné snaze jim pomáhat.

Když chceme přinášet druhým lidem klid a vyrovnanost, musíme my sami tyto vlastnosti ve své duši mít a tyto vlastnosti musí ovlivňovat naše jednání a celý náš život. Nemohou to být pouze pronášené fráze, ale musí to být důsledek našeho prožitého života. My se musíme během celého života snažit tyto vlastnosti získávat. Musíme poznávat Boha a jeho vlastnosti, jeho působení v našem životě i v životě lidí, kteří jsou kolem

nás. Musíme prosit o dar vnímat Boží působení a spolupracovat s ním. Musíme prosit za sebe i za lidi, ke kterým přicházíme a vyprošovat jim citlivé vnímání pro Boží hlas a ochotu spolupracovat s milostí, kterou jim Bůh dává. Nesmíme se soustřeďovat na svoje zájmy a na svoje představy o řešení situace, ale musíme mít na zřeteli dobro lidí a plnění Božích záměrů.

Čím víc nám bude záležet na lidech, ke kterým budeme přicházet, čím víc budeme chtít přispívat k plnění Božích záměrů v životě jednotlivců i celé lidské společnosti, tím bude naše působení mezi lidmi účinnější a trvalejší.

o. J. Šik

Rok víry ve Svaté zemi

Pokračování z minulého čísla

Přesunuli jsme se do města Tiberias, ležícího na břehu Genezaretského jezera a zde jsme již za tmy nasedali do čekajících otevřených lodí připomínajících prámy. Obě lodi byly po vyplutí svázány k sobě a my, více jak stovka poutníků, jsme za zpěvu projížděli nocí a sledovali světla měst na pobřeží jezera. Při zpěvu židovské písně: „Evenu Manechem ... Přinášíme vám pokoj“ jsme

vstřebávali více než dvoutisícileté historické dějiště Kristova veřejného působení. Přenocování v tiberiánském hotelu nám spolu s dobrou snídaní a kávou dodalo další fyzické síly k následnému putování po březích jezera, prodchnutých Ježíšovou přítomností. Zde započal Kristus po křtu v Jordánu svoji kazatelskou, výchovnou a uzdravující činnost. Nedaleko v Káni Galilejské, v níž jsme se zastavili předchozího dne, učinil první zázrak. „Svatebním zázrakem“ - proměnou vody ve víno (Jan 2,1-21), dodal svatebčanům sto litrů skvělého vína a zachránil tak hostitele před ostudou. Zázrak se stal současně vzkazem symbolizujícím nejen Boží štědrost, ale i nové Ježíšovo království.

Procházejíce Ježíšovými stopami jsme stanuli na místě zvaném Tabgha (Sedmistudní). Jsou zde propojena dvě významná místa: kostely symbolizující Ježíšovo nasycení lidu z pěti chlebů a dvou ryb (Jan 6,3... 11) a Zjevení Zmrtvýchvstalého učedníkům neúspěšně lovícím

v jezeře (Jan 21). Na památku je zde vybudovaný františkánský kostel Chlebů a ryb a kostel Zjevení Zmrtvýchvstalého (kaple Primátu). Františkánský komplex je věrnou replikou byzantského atria a baziliky vybudované na tomto místě v roce 480. Necelých 200 metrů odtud se nachází kostelík Kristova zjevení se učedníkům a udělení primátu Petrovi. Po zázračném rybolovu, zprostředkovaném Neznámým sedícím na břehu u ohniště, rozpoznal Jan Ježíše a řekl Petrovi: „To je Pán“. Ten skočil do vody a přebrodil se na břeh, ostatní přistáli a stanuli u Ježíše, který jim nabídl pečenou rybu a chléb. Po této snídani následoval světodějný rozhovor. Po třech Ježíšových otázkách: „Miluješ mě?“ (dávaných do souvislosti s trojím Petrovým zapřením), uděluje Kristus Petrovi primát: „Budeš pást moje ovce“. Ze Šimona se stává skutečný Petr – skála, na níž Kristus vybudoval svoji církev. Tuto událost vyjadřuje sousoší Ježíše a Petra stojící nedaleko kostela. Uprostřed kostelíka, omývaného vodou Genezaretského jezera, se nachází skála nazvaná Mensa Domini (Stůl Páně), kde Ježíš po zázračném rybolovu hostil svoje učedníky. V přilehlém háji se mimo uvedeného sousoší nacházejí také dva oltáře, připomínající návštěvu papeže Pavla VI. a Jana Pavla II., kteří se sem přišli

Milí Pavle a Jano, chtěla bych Vám moc poděkovat a popřát hodně síly a život v stále Boží přítomnosti. A totéž Vaším dětem. Dali jste jim pocit bezpečí a důvěry. Vědí, že jsou milovány. Pán jistě takto odmění i Vás.

Pozn.: docentu Ing. Pavlovi Fialovi PhD. „hrozí ☺“ v brzké době titul „profesor“.

Za rozhovor děkuje Marie Sojka Veselá

Jarňáky v Petříkově

Foto Igor Kyselka

Jarní prázdniny strávené společně s více rodinami od sv. Tomáše jsou již dlouholetou tradicí. Určitě bychom to přáli i dalším, ale kapacita chaty je nejen naplněna, ale dokonce

překročena. Řeč je o chatě, která až do loňska patřila Lokomotivě Olomouc v Petříkově blízko Ramzové, okres Jeseník. Všichni rádi objevujeme nová místa, ale tak optimální podmínky,

volného prostoru a spolehnout se na neviditelnou ruku, která Tě prostě podrží. Tedy obraz Boží přítomnosti, prožité a skutečné. Nejlépe, jak se o tom přesvědčit, je udělat experiment, ovšem taky se nemusí někdy podařit. Asi jde vždy o to „rozumně a únosně nastavit počáteční a okrajové podmínky“ – to je takový numerický hantec ☺ – prostě nepřepísknout svoje možnosti a schopnosti. Trochu by se měl člověk znát, co snese a zmůže a co tzv. nedá. Pak tedy následuje to zásadní rozhodnutí a zbytek je již jen spolehnutí na laskavou přítomnost toho Nejvyššího.

• *Z toho, jak jsem vaši rodinu poznala, vím, že se dětem opravdu věnujete – viz Peťulčin výrok: „Maminka mě týrá, ona chce, abych DĚLALA DOMÁCÍ ÚKOLY ... ☺“*

Můj obdiv má hlavně Tvá žena (což neumenšuje úctu, s níž vzhlížím k Tobě ☺). Jana se s dětmi učí, vozí je do kroužků, má navařeno, napečeno a přitom pracuje na částečný úvazek. Víím, že jí hodně pomáháš – můj první dojem kdysi v Cizkrajově byl: ten tatínek teda kmitá ☺, ale jak to Jana zvládá, když jsi někde ve světě a babičky jsou daleko? Mimochodem Jana chodí pravidelně na zkoušky Jolly Singers, čímž teprve dosahuje té pravé dokonalosti ☺.

Mezi mými šťastnými životními náhodami bylo, že jsem potkal Janinu. Je fakt, že období do přivezení Pavlínky, nebylo lehké pro nikoho z nás. Leč okamžik setkání s Pavlínkou byl nádherný. Vezli jsme si ji z kraje, kde jsem býval doma. A tak jsme s Jani „nastoupili do vlaku“, který nabíral na rychlosti a nejede vždy po rovině a z kopce. Jana má opravdu můj obdiv a úctu, vždyť svět mužů a žen jsou dva rozdílné a málo se prolínající vesmíry. A jak to zvládáme? Jedině s pomocí Boží..... snad.

• *A na závěr ještě jeden krásný zážitek s Peťkou. Předloni, v postní době, jsme opakovali křížovou cestu. Děti si vysypaly s obálek lístečky a přiřazovaly. Např. 1. zastavení – Pán Ježíš nespravedlivě odsouzen atd. Peťku jsem ještě s jednou holčičkou uvolnila na záchod. Vrátily se tak pozdě, že už byl čas na každotýdenní test. A tak, že si tu křížovou cestu udělají až příště.*

Peťulka měla test bez chyby a dostala obvyklou jedničku s hvězdičkou podtrženou k tomu. Děvočátko si k ní ale ještě připsalo pětku. Vysvětlení bylo nasnadě: „Víš, teto, my jsme se tam ještě honily, a proto jsme to nestihly.“ A po tvářičkách se koulí slzy jako hrachy. Zůstaly jsme tam tenkrát spolu, Peťka si vysypala modré a žluté papírky a vše správně přiřadila.

Svědění je dar, ale k jeho prohloubení jistě přispívají i svědomití rodiče.

pomodlit a poklonit památce svého předchůdce.

Silnicí lemující Genezaretské jezero jsme dojeli do Kafarnaum, Petrova bydliště, místa mnoha Ježíšových zázraků a kázání v místní synagoze. Pozůstatky Petrova domu a dalších domů vybudovaných z černého čediče jsou „přikryty“ na pilířích nově zbudovaným chrámem, sousedícím se zbytky původní synagogy. Na horu Blahoslavenství – místo první společné mše svaté v rámci Národní poutě, jsme dorazili před polednem. Ocitli jsme se na místě, kde Ježíš Kristus vyhlásil Magnu Chartu – ústavu křesťanů. Osmero blahoslavenství se prolínalo mší svatou celebrou arcibiskupem Janem Graubnerem, za účasti dalších devíti biskupů, velkého zástupu kněží a více jak tisíce poutníků, kteří se ve dvaceti autobusech sjeli ze všech koutů naší vlasti, k této slavnostní události. Po evangelijním Horském kázání (Matouš 5,1-12a) jsme prosili o vnitřní přijetí cest blahoslavenství, abychom si nežili jenom „podle sebe“, ale nechali se vést Boží prozřetelností, abychom vnímali Boží svrchovanost, abychom dokázali být citliví, pokorní, milosrdní, abychom toužili po spravedlnosti dodávající odvahu ke smíření se s druhými a abychom vytrvali na cestě lásky vedoucí k našemu Pánu. Závěrečný zpěv: „Rozžihá Maria svíce v nás,

temnotou s Marií půjdeme snáz“, jsme cítili ruku naší Paní vedoucí nás cestou svého Syna, cestou naděje směřující k věčnému životu.

Vaši Hanka a Mirek Opatřilovi

Pokračování v příštím čísle

Rozhovor s Pavlem Fialou

Pavel není nikterak příbuzný s naším varhaníkem Františkem, ale přesto mají (kromě barvičky ve jméně) něco společného. Svou práci dělají velmi zodpovědně a i když jsou ve svém oboru jedničky, jsou to normální kluci, se kterými se dobře povídá, mají smysl pro humor a umí si dělat legraci i sami ze sebe.

• *Začněme jako u každého našeho farníka, který nám má co říci, čím oslovit a povzbudit. Pověz nám něco o rodičích a sourozencích, o dětství i dospívání*

Narodil jsem se 24. 3. 1964 ☺ v Kraslicích (Graslitz). V roce 1270 bylo město jmenováno královským městem a leželo na jedné ze tří zlatých stezek do Čech. V Kraslicích jsem prošel základní školou hudební výchovou v lidušce pod vedením „slavných učitelů“. No, byli to jak zaměstnanci Amati, tak muzikanti. V Kraslicích měla kapelu téměř každá

třetí rodina a naši známí také. Jak se cyklistický tým Tomáška mohl přesvědčit, západní Čechy mají své kouzlo a krásy, ale také svou tvrdost.

• *Těšíme se, že nám v některém z dalších „Tomášků“ povíš víc o svém milovaném kraji, o jeho historii a dobrodružstvích s ní spojených, o věcech radostných i bolestných.*

Jak tento kraj ovlivnil Tvé dětství?

Hory byly pro nás prostředím her a poznání. Před okny jsme měli louku asi 500 m dlouhou a 200 m širokou a tu jsme každou zimu proměnili ve sjezdovku. Protože jsem byl nejmladší v našem Horním předměstí, připadl tento úkol také na mne a ještě dnes starousedlíci (německá část obyvatel neodsunutá v roce 1945-1946) nazývá tento svah „Fialova louka“. Je to pro mě jedno z největších životních ocenění ☺. Dětství bylo krásné. Dal bych si „repete“. Nádherné vzpomínky mám zejména na kamarádka Uli. Jedna příhoda s houbami. Rostla u nás spousta krásných barevných hub, ale nebyly příliš stravitelné (všechny houby jsou jedlé, fakt je ten, že některé jen jednou). Tak jsem se vydali sbírat houby, ale také jsme je hned konzumovali. Uli tenkrát skončila v nemocnici na výplachu žaludku, já jsem jen nakrmil slepice na dvorku.

Přišlo léto 1968 a Uli tu najednou nebyla. Odstěhovala se s rodiči do

Německa, naštěstí pro ně západního. Viděli jsme se až v roce 1979 u nás v Kraslicích a pak následovaly výsledky STB mých rodičů. Vše dopadlo OK, díky charakteru mého tatínka. Během vzdělávacího procesu jsem měl velké štěstí, že jsem narazil na skvělé učitele. V první třídě (1971) na paní učitelku Staňkovou, bývalou katechetku. Udržela se jen rok, pak přišla normalizace. Ale v šesté třídě jsem měl paní učitelku Tovarovou, která nás vyučovala matematiku, nikoliv počty, jak je tomu dnes. Svým učitelům vlastně vděčím za to, co dělám (i když trochu se směju sám a hlavně mě kultivuje moje žena Janička ☺).

Brácha byl připuštěn ke studiu pouze na Střední průmyslovou školu výroby hudebních nástrojů v Kraslicích. Já již neměl restrikce tak tvrdé. Pro jistotu jsem se hlásil na průmku (gymnázium mi nebylo doporučeno) do Ostrova nad Ohří. Tuto školu jsem si vybral také proto, že se kamarádovi podobného „pochybného“ původu podařilo z této školy dostat dále na vysokou školu do Brna. A nakonec se to podařilo i mě!

• *Tvé nynější postavení s sebou jistě přináší hodně napětí a stresu. Co Ti pomáhá zvládat těžké situace?*

Na technice, jak jsem se dozvěděl později, jsem byl v kroužku plánovaném na „odpad“. Mně se

tam žilo bezva, byly tam zajímavé osobnosti, až nyní jsem zjistil, že všichni byli nepřátelé bývalého režimu ☺. V roce 1986 jsem pracoval ve volném uskupení Katedry experimentální fotografie v Brně. Pro fotografování jsem se zapálil od dětství díky tačkovu a podpoře rodičů. Dále jsem měl štěstí na výbornou paní vychovatelku – profesorku na střední umělecké průmyslovce v Karlových Varech. Pod jejím vedením jsem prakticky absolvoval čtyřleté střední vzdělání v oboru fotografie s autorskou výstavou. Na technice mi ale bylo jasné, že tímto oborem se nebudu moci živit. Narazil jsem na vypsanou pozici pomocné vědecké síly při katedře Teoretické a experimentální elektrotechniky v oboru programování. A to bylo přesně to, co mi sedlo. Zaměřil jsem se na numerické modelování. Práce přešla v obhájení diplomové práce a první trojdimenziální analýzy metodou hraničních prvků v elektronice ve „střední Evropě“ u vysokonapěťových zařízení. Práce vznikla pod vedením prof. Libora Dědka. Nakonec jsem se dostal jako asistent na Katedru teoretické a experimentální elektroniky. Prof. Dědek mi ukázal jisté směry a krásy popisu světa dnes známým zápisem tzv. Maxwellových rovnic. Modelování se stalo zálibou a dnes

modelujeme, co si kdo přeje – s lepšími či horšími výsledky, musím říci.

V otázce je stres. No ano, pro zodpovědné lidi je to celoživotní druh a souputník. Je to tak, že po nalezení přístupu k tempu svého oboru, lze stres částečně eliminovat. Je ale fakt, že při zazvonění dvou tří telefonů s „jobovkami“ krátce po sobě se může člověk o adrenalin opřít a vstát bez pomoci od stolu. Nakonec zvládání těžkých situací je asi kumšt, kterému se máme učit po celý život. A máme k tomu mocného Pomocníka.

• *S manželkou Janou jste od Pána přijali tři děti. Moc se mně líbilo, když Peška hned v první hodině náboženství prohlásila hlasem plným hrdoosti: „Nás si maminka a tatínek vzali z baby boxu a pro Pavlíčku si jeli až do Aše!“ Teď mají Jana a Pavel velmi odpovědnou páťáčku Pavlíčku, která už maminku v mnohém zastoupí, nebojácnou a upřímnou Peťulku, jež mě vždy něčím rozesměje a neposedu Káju, o kterém většinou nevím, kde se právě nachází.*

Ale jistě předcházelo období nelehké, kdy jste si kladli zcela přirozenou otázku: Pane, proč my?

Když jsem si já kladl tuto otázku, odpověď mi zaznívala z hloubi ... a proč ne? Tak to byla výzva, přijal jsem ji. Každá mince má totiž dvě strany. Jde asi o to (jak kdosi moudrý psal svou životní zkušenost), mít odvalu skočit do